

Asuprirea: Contextul și nașterea lui Moise

Sabat după-amiază, 28 iunie

De memorat:

„După multă vreme, împăratul Egiptului a murit, și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.” (Exodul 2:23-25).

Cartea Exodul rezonează cu istorii ale unor oameni oprimați, margi nalizați, persecutați, exploatați și umiliți. Așadar oamenii care se simt astăzi abandonați, uitați și înrobiți pot găsi speranță, deoarece același Dumnezeu care i-a salvat pe evrei îi poate salva și pe ei.

Cartea Exodul vorbește despre luptele existențiale, despre nedrep tățile și încercările aferente vieții. Oricine poate fi încurajat de relatarea intervențiilor divine în favoarea celor care suferă. Dumnezeu ia inițiativa de a-i elibera pe cei care se încred în El. Noi nu trebuie decât să accep tăm, prin credință, ceea ce El ne oferă. Acesta este motivul pentru care cartea Exodul ar trebui studiată, deoarece arată ce a făcut Domnul Isus pentru noi toți. Este o carte despre răscumpărare, eliberare și salvarea finală – toate acestea sunt ale noastre, prin credința în Isus Hristos și în ceea ce El ne-a garantat.

În mijlocul frământărilor și al întunericului, dacă ochii noștri sunt ațintiți asupra lui Dumnezeu, Îi putem recunoaște prezența, grija și aju torul în timp ce ne conduce spre veșnica Țară Promisă.

Duminică, 29 iunie

Poporul lui Dumnezeu în Egipt

Cartea Exodul se numește în ebraică șemot, „nume”, potrivit cuvîn telor cu care începe acest document antic. „Iată numele...” sunt primele cuvinte din Exodul. Numele celor din familia patriarhului Iacov sunt enumerate chiar de la început.

1. Ce adevăr crucial găsești în Exodul 1:1-7?

Exodul 1:1-7

¹ Iată numele fiilor lui Israel, intrați în Egipt; au intrat cu Iacov fiecare cu familia lui:

- ² Ruben, Simeon, Levi, Iuda,
- ³ Isahar, Zabulon, Benjamin,
- ⁴ Dan, Neftali, Gad și Așer.
- ⁵ Sufletele ieșite din coapsele lui Iacov erau șaptezeci de toate. Iosif era atunci în Egipt.
- ⁶ Iosif a murit, și toți frații lui, și toată vârsta aceea de oameni.
- ⁷ Fiii lui Israel s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici. Și s-a umplut țara de ei.

Cartea Exodul începe cu o rememorare a binecuvântării lui Dumnezeu. Când s-au stabilit în Egipt, patriarhul Iacov și familia sa numărau doar 70 de persoane (Geneza 46:27; Exodul 1:5), dar israeliții „s-au înmulțit, s-au mărit, au crescut și au ajuns foarte puternici. Și s-a umplut țara de ei” (Exodul 1:7). La momentul exodului numărau „aproape șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, afară de copii” (Exodul 12:37).

2. Potrivit textelor din Exodul 1:8-11, care era situația israeliților la momentul exodului?

Exodul 1:8-11

- ⁸ Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat care nu cunoscuse pe Iosif.
- ⁹ El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi.
- ¹⁰ Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară.”
- ¹¹ Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui faraon.

Textul biblic descrie istoria copiilor lui Israel în Egipt în culori sumbre. Cartea Exodul începe cu înrobirea lor de către asupritorii egipteni și cu munca silnică pe care aceștia le-au impus-o. Cartea se încheie însă cu prezența liniștitoare și alinătoare a lui Dumnezeu în cort, în centrul taberei israelite (vezi Exodul 40). Între acești doi poli este descris triumful lui Dumnezeu. Prin eliberarea poporului Său din sclavie, prin despărțirea Mării Roșii și prin înfrângerea celei mai puternice armate din acea vreme se dezvăluie victoria spectaculoasă a lui Dumnezeu asupra forțelor răului.

În mod paradoxal, relatarea subliniază faptul că, cu cât opresorii „îl asupreau mai mult, cu atât [poporul Israel] se înmulțea și creștea” (Exodul 1:12). Adică, indiferent de intrigile oamenilor, Dumnezeu este în continuare suveran și

Își va salva poporul, chiar dacă împrejurările par disperate, cel puțin din perspectivă umană.

S-a ridicat un nou faraon care nu-l cunoștea pe Iosif. Ce ne spune această re-latare despre faptul că nu ar trebui să considerăm niciodată circumstanțele, în special cele pozitive, un lucru sigur?

Luni, 30 iunie

Contextul istoric

Când familia lui Iacov a ajuns în Egipt după ce se confruntase cu foa metea din Canaan (Geneza 46), faraonul a fost bun cu evreii datorită lui Iosif și a tot ceea ce făcuse el pentru egipteni. „Faraon a zis lui Iosif: «Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului.» Faraon și-a scos inelul din deget și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de înaltă calitate și i-a pus un lanț de aur la gât. L-a suit în carul care venea după al lui și strigau înaintea lui: «În genunchi!» Astfel i-a dat Faraon stăpânire peste toată țara Egiptului” (Geneza 41:41-43).

3. Conform pasajelor din Geneza 37:26-28 și 39:2,21, care a fost cheia succesu lui uimitor al lui Iosif în Egipt, după un început atât de dificil?

Geneza 37:26

²⁶ Atunci Iuda a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele?

²⁷ Veniți mai bine să-l vindem ismaeliților și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.” Și frații lui l-au ascultat.

²⁸ La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă și l-au vândut, cu douăzeci de sicli de argint, ismaeliților, care l-au dus în Egipt.

Geneza 39:2,21

² Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul.

²¹ Domnul a fost cu Iosif și și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai marelui temniței.

Cel mai plauzibil context istoric pentru viața lui Moise este următorul: noul conducător, din Exodul 1:8, „care nu cunoscuse pe Iosif”, este Amosis (1580-1546 î.H.). Urmează Amenhotep I (1553-1532 î.H.), conducătorul care s-a temut

de israeliți și i-a oprimat. Mai târziu Tutmes I (1525-1512 î.H.) a emis decretul de condamnare la moarte a tuturor copiilor evrei de sex masculin. Fiica sa, Hatșepsut (1504-1482 î.H.), a fost prințesa care l-a adoptat pe Moise. Faraonul Tutmes III (1504-1450 î.H.), care a fost pentru o vreme coregent cu Hatșepsut, a fost faraonul din timpul exodului.

Exodul a avut loc, potrivit celor mai bune calcule, în martie 1450 î.H. (vezi William H. Shea, „Exodus, Date of the”, în The International Standard Bible Encyclopedia, vol. 2, 1982, p. 230-238). Pentru a înțelege perioada exodului, studiază următoarele texte biblice: Geneza 15:13-16; Exodul 12:40,41; Judecători 11:26 și 1 Împărați 6:1 (a se vedea și Faptele apostolilor 7:6; Galateni 3:16,17).

Primul capitol din Exodul acoperă o perioadă îndelungată – din vremea lui Iosif, când tatăl său Iacov a ajuns în Egipt împreună cu întreaga familie, până la decretul de condamnare la moarte dat de faraon. Deși există unele dezbateri cu privire la numărul exact de ani, ceea ce contează este că, deși poporul Său era înrobii într-o țară străină, Domnul nu l-a uitat.

Adică, deși multe detalii despre evreii din Egipt din acea perioadă rămân ascunse, cel puțin pentru moment (a se vedea 1 Corinteni 13:12), revelația caracterului lui Dumnezeu reiese încă din paginile acestei cărți, precum și din întreaga Scriptură. Putem fi siguri că, indiferent cât de gravă ar părea situația, Dumnezeu este întotdeauna prezent și ne putem încrede în El în orice situație dificilă ne-am afla.

Marți, 1 iulie

Moașele evreice

Nu se poate înțelege cartea Exodul fără a se porni de la învățăturile din Geneza. Evreii s-au mutat în Egipt și, după o perioadă de mare prosperitate și pace, au fost înrobiți. Dar Dumnezeu nu și-a abandonat poporul în problemele lui, chiar dacă uneori așa părea să fie. Fără îndoială, mulți dintre evreii își pierduseră speranța în mijlocul suferințelor lor. Cu toate acestea, în momentele de restriște, El vine în ajutor cu brațul Său puternic. Domnul nostru îi încurajează pe urmașii Săi: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu vă voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi” (Psalmii 50:15).

4. Studiază Exodul 1:9-21. Ce rol cheie au jucat moașele credincioase și de ce sunt amintite în istorie?

Exodul 1:9-21

⁹ El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi.

¹⁰ Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară.”

¹¹ Și au pus peste ei isprăvniceii, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pitom și Ramses, ca să slujească de hambare lui faraon.

¹² Dar cu cât îl asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea; și s-au scârbit de copiii lui Israel.

¹³ Atunci egiptenii au adus pe copiii lui Israel la o aspră robie.

¹⁴ Le-au făcut viața amară prin lucrări grele de lut și cărămizi și prin tot felul de lucrări de pe câmp, și în toate muncile acestea, pe care-i sileau să le facă, erau fără niciun pic de milă.

¹⁵ Împăratul Egiptului a poruncit moașelor evreilor, numite una Șifra, și cealaltă Pua,

¹⁶ și le-a zis: „Când veți împlini slujba de moașe pe lângă femeile evreilor și le veți vedea pe scaunul de naștere, dacă este băiat, să-l omorâți; iar dacă este fată, s-o lăsați să trăiască.”

¹⁷ Dar moașele s-au temut de Dumnezeu și n-au făcut ce le poruncise împăratul Egiptului: ci au lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască.

¹⁸ Împăratul Egiptului a chemat pe moașe și le-a zis: „Pentru ce ați făcut lucrul acesta și ați lăsat pe copiii de parte bărbătească să trăiască?”

¹⁹ Moașele au răspuns lui faraon: „Pentru că femeile evreilor nu sunt ca egiptencele; ele sunt vânjoase și nasc înainte de venirea moașei.”

²⁰ Dumnezeu a făcut bine moașelor; și poporul s-a înmulțit și a ajuns foarte mare la număr.

²¹ Pentru că moașele se temuseră de Dumnezeu, Dumnezeu le-a făcut case.

Niciun faraon nu are nume în cartea Exodul. Ei poartă doar titlul de „faraon”, care înseamnă „împărat”. Egiptenii credeau că faraonul era un zeu pe pământ, fiul zeului Ra (sau Osiris sau Horus). Ra era considerat cea mai înaltă zeitate egipteană, însuși zeul-soare.

În ciuda puterii sale, acest „zeu” nu a putut să le forțeze pe moașe să acționeze împotriva convingerilor lor. De fapt, spre deosebire de faraonul anonim, cele două moașe sunt menționate pe nume, Șifra și Pua (Exodul 1:15); ele sunt foarte apreciate pentru că se temeau de Domnul. Porunca ticăloasă a

faraonului nu a avut niciun efect asupra lor, deoarece ce Îl respectau pe Dumnezeu mai mult decât ordinele unui conducător pământean (vezi și Faptele apostolilor 5:29). Drept urmare, Dumnezeu le-a binecuvântat cu propriile lor familii numeroase. Ce mărturie puter nică de credincioșie! Aceste femei, oricât de puțină teologie cunoșteau, nu numai că știau ce era corect, dar au ales să facă ce era corect.

Când a văzut că planul său a eșuat, faraonul le-a poruncit egipteni lor să ucidă toți copiii de sex masculin născuți de evrei. Aceștia trebuiau aruncați în fluviul Nil, probabil ca jertfă pentru Hapi, zeul Nilului și de asemenea un zeu al fertilității. (Aceasta este prima dată când se menționează că evreii trebuie uciși doar pentru că sunt evrei.) Scopul condamnării la moarte era acela de a-i supune pe evrei, de a anihila toți descendenții de sex masculin și de a asimila femeile în națiunea egipteană, punând astfel capăt amenințării pe care faraonul credea că o reprezentau evreii pentru națiunea sa.

Moașele nu numai că au știut care era lucrul corect de făcut, dar l-au și făcut. Care este mesajul evident aici pentru noi?

Miercuri, 2 iulie

Se naște Moise

5. Conform pasajului din Exodul 2:1-10, ce rol au jucat providența și ocrotirea lui Dumnezeu în episodul nașterii lui Moise?

Exodul 2:1-10

- ¹ Un om din casa lui Levi luase de nevastă pe o fată a lui Levi.
- ² Femeia aceasta a rămas însărcinată și a născut un fiu. A văzut că este frumos și l-a ascuns trei luni.
- ³ Nemaiputând să-l ascundă, a luat un sicriș de papură, pe care l-a uns cu lut și cu smoală; a pus copilul în el și l-a așezat între trestii, pe malul râului.
- ⁴ Sora copilului pâdea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple.
- ⁵ Fata lui faraon s-a coborât la râu să se scalde; și fetele care o însoțeau se plimbau pe marginea râului. Ea a zărit sicrișul în mijlocul trestiilor și a trimis pe roaba ei să-l ia.
- ⁶ L-a deschis și a văzut copilul: era un băiețuș care plângea. I-a fost milă de el și a zis: „Este un copil de al evreilor!”
- ⁷ Atunci sora copilului a zis fetei lui faraon: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?”

⁸ „Du-te”, i-a răspuns fata lui faraon. Și fata s-a dus și a chemat pe mama copilului.

⁹ Fata lui faraon i-a zis: „Ja copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti.” Femeia a luat copilul și l-a alăptat.

¹⁰ Copilul a crescut, și ea l-a adus fetei lui faraon; și el i-a fost fiu. I-a pus numele Moise; „căci”, a zis ea, „l-am scos din ape.”

Contextul istoric al nașterii și vieții lui Moise este palpitant, deoarece el a trăit în timpul faimoasei dinastii egiptene a XVIII-a. Un faraon din această dinastie – Tutmes III, supranumit „Napoleonul Egiptului” – este considerat unul dintre cei mai faimoși faraoni ai Egiptului antic.

Deși condamnat la moarte la naștere (vezi Exodul 1:22), Moise s-a născut ca un fiu „frumos” (ebr. tob, lit. „bun”; Exodul 2:2). Termenul ebraic descrie mai mult decât frumusețea exterioară, fiind folosit, de exemplu, la caracterizarea lucrării lui Dumnezeu din timpul săptămânii creației, când El a declarat că toate erau „bune”, chiar „foarte bune” (vezi Geneza 1:4,10,31). Ca o nouă ființă creată, acest copil „bun” va deveni, potrivit planului lui Dumnezeu, adultul care îi va scoate pe evrei din sclavie. Cine și-ar fi putut închipui, la nașterea acestui copil, mai ales în circumstanțele atât de cumplite, care va fi viitorul său? Dar Dumnezeu Își va împlini cuvintele spuse lui Avraam, Isaac și Iacov. El a făcut le gământ cu ei că le va da urmașilor lor Țara Promisă (Exodul 2:24,25). Și, da, El Se va folosi de acest copil tob, zeci de ani mai târziu, pentru a înfăptui exact acest lucru.

Între timp, prințesa egipteană Hatșepsut l-a adoptat pe Moise. Numele pe care l-a primit are origine egipteană, însemnând „fiul lui...” sau „născut din...”, așa cum se reflectă în numele lui A-mosis („fiul lui Akh”) sau Tut-mes („fiul lui Tut”). În ebraică, numele este redat ca Moșeh, adică „scos”. Viața i-a fost miraculos cruțată atunci când a fost „scos” din apă. Știm doar câteva lucruri despre primii ani din viața lui. După ce a fost salvat în mod miraculos și adoptat de Hatșepsut, Moise a locuit primii 12 ani cu familia lui naturală (Exodul 2:7-9; Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 244). Moise a primit apoi cea mai bună educație egipteană, totul pentru a-l pregăti să fie următorul faraon (Patriarhi și profeți, p. 245). Ce fascinant este faptul că, în cele din urmă, mare parte din această educație va fi inutilă – sau chiar contrară – lucrului care contează cu adevărat: cunoașterea lui Dumnezeu și a adevărului Său!

Cât de multe dintre lucrurile pe care le înveți devin în cele din urmă inutile pentru ceea ce contează cu adevărat?

Schimbare de planuri

6. Potrivit pasajului din Exodul 2:11-25, care au fost evenimentele care s-au petrecut cu repeziciune și au schimbat cu totul direcția vieții lui Moise? Ce lecții putem învăța de aici?

Exodul 2:11-25

- ¹¹ În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui.
- ¹² S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip.
- ¹³ A ieșit și în ziua următoare; și iată că doi evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: „Pentru ce lovești pe semenul tău?”
- ¹⁴ Și omul acela a răspuns: „Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe egipteanul acela?” Moise s-a temut și a zis: „Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut.”
- ¹⁵ Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui faraon și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână.
- ¹⁶ Preotul din Madian avea șapte fete. Ele au venit să scoată apă și au umplut jgheburile ca să adape turma tatălui lor.
- ¹⁷ Dar au venit păstorii și le-au luat la goană. Atunci Moise s-a sculat, le-a ajutat și le-a adăpat turma.
- ¹⁸ Când s-au întors ele la tatăl lor Reuel, el a zis: „Pentru ce vă întoarceți așa de curând azi?”
- ¹⁹ Ele au răspuns: „Un egiptean ne-a scăpat din mâna păstorilor și chiar ne-a scos apă și a adăpat turma.”
- ²⁰ Și el a zis fetelor: „Unde este? Pentru ce ați lăsat acolo pe omul acela! Chemați-l să mănânce pâine!”
- ²¹ Moise s-a hotărât să locuiască la omul acela, care i-a dat de nevastă pe fiica sa Sefora.
- ²² Ea a născut un fiu, căruia el i-a pus numele Gherșom „căci”, a zis el, „locuiesc ca străin într-o țară străină.”
- ²³ După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.
- ²⁴ Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.

25 Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.

Ce avea să facă Moise? Avea să cedeze în fața ispitei Egiptului și a plăcerilor de la curte? Sau avea să îndure greutățile alături de poporul lui chinuit? Evenimentele l-au forțat în scurt timp să ia o decizie. „Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână” (Exodul 2:15). După crimă, Moise nu a avut de ales, cel puțin în ceea ce privește rămânerea în Egipt. Astfel, orice planuri ar fi existat pentru el, de a urca pe tronul Egiptului și de a deveni un „zeu”, au luat repede sfârșit. În loc să devină un zeu fals, Moise avea să-L slujească pe adevăratul Dumnezeu. Fără îndoială, în momentul în care a fugit, Moise habar nu avea ce îi rezervă viitorul.

„Fapta lui Moise [uciderea egipteanului] a ajuns repede la cunoștința egiptenilor și, foarte mult exagerată, a ajuns curând la urechile faraonului. Acestuia i-a fost prezentată fapta ca însemnând foarte mult – Moise ar fi urmărit să-și ridice poporul împotriva egiptenilor, pentru a răsturna stăpânirea și a se așeza pe tron; astfel, atâta vreme cât el era în viață, imperiul nu avea să fie în siguranță. Monarhul a hotărât imediat ca Moise să fie ucis, dar, dându-și seama de pericolul care-l amenința, Moise a încercat să scape, fugind spre Arabia” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 247).

Moise a trăit 120 de ani (Deuteronomul 34:7), iar viața sa poate fi împărțită în trei perioade a câte 40 de ani. Primii 40 de ani au fost în Egipt, mare parte din ei în palatul regal. Următorii 40 de ani i-a petrecut în casa lui Ietro, în Madian. Ultimii lui 40 de ani ocupă cea mai mare parte a primelor cinci cărți care îi sunt atribuite (și cea mai mare parte a acestui trimestru), constituind istoria chemării timpurii a poporului Israel de a da mărturie unei lumi căzute în idolatrie, pentru a dezvălui natura și caracterul adevăratului Dumnezeu (vezi Deuteronomul 4:6-8).

A fost planul lui Dumnezeu ca Moise să-l omoare pe egiptean? Dacă nu, ce ne învață această relatare despre cum Dumnezeu poate interveni în orice situație și o poate folosi pentru scopurile Sale? Cum ne ajută Romani 8:28 să înțelegem acest adevăr important?

Vineri, 4 iulie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 22

Ellen G. White remarcă devotamentul moașelor și speranța mesiani că: „Le-au fost date porunci femeilor [...] să ucidă la naștere băieții evrei. Satana inspirase acest plan. El știa că din mijlocul poporului Israel se va ridica un eliberator și, inspirându-l pe faraon să poruncească uciderea copiilor, el spera să înfrângă planul divin. Dar femeile s-au temut de Dumnezeu și n-au îndrăznit să execute cruda poruncă. Domnul a privit cu plăcere la purtarea lor și le-a făcut să prospere” (Ellen G. White, Patriarhi și profeți, p. 242).

Vestea bună este că Dumnezeu S-a opus planurilor lui Satana și a folosit oameni credincioși pentru a-l împiedica. Noi trăim pe teritoriul inamicului nostru, pe care Isus l-a numit „domnul” sau „stăpânitorul lumii acesteia” (Efeseni 2:2; Ioan 14:30). Satana a luat această poziție prin uzurpare de la Adam, dar Isus Hristos l-a învins, în viața Sa și prin moartea Sa pe cruce (Matei 4:1-11; Ioan 19:30; Evrei 2:14). Deși Satana este încă viu și activ, așa cum reiese din încercarea lui de a-i ucide pe acei copii, propria lui execuție este certă (Ioan 12:31; 16:11; Apocalipsa 20:9,10,14). Vestea bună este că dificultățile vieții pot fi depășite prin harul lui Dumnezeu (Filipeni 4:13). Acest har e singura noastră speranță.

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserici, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea Faptele apostolilor sunt formulate după ediția electronică.

Zilnic: Exodul 17 – 23; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 27

1. Ce ținea Moise în mână pe vârful dealului, ajutat de Aron și de Hur?
2. Peste câți oameni a sugerat Ietro să fie puse căpetenii?
3. La ce nu avea voie să se uite poporul?
4. Care era pedeapsa pentru vrăjitoare?
5. Ce cuprindeau tratatele vrăjitorilor despre farmece și de ce nu au fost păstrate sau vândute?